

ЯКОВ ПОЛОНСКИ ПЪТ

Превод от руски: Ана Александрова, —

chitanka.info

Далечен път през тая глуха степ.
Вълнува кротко вятърът полята...
Над тях — несетно спуска се мъглата
и пак тъгата се пробужда в теб.

Конете тичат... Пътят уж извива,
а все еднаква гледка се реди:
и степ след степ, и подир нива — нива...
„Защо, коларю, не запееш ти?“

Брадатият колар така отверъща:
„За черни дни си пазя песента!“
„Сега се радваш?“ — „Чувствам своята къща,
проблясва светлинката ѝ в нощта.“

И двор покрит, спокойствие, вечеря
коларят ще намери в своя кът.
А аз покой къде ли ще намеря?
Конете промениха. И на път!...

Ех, дом си нямам със огнище живо!
Извива пътят... Черна е нощта.
Запя коларят. А у мен е сиво —
за тъмен ден не зная песента.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.